

Arrest

“DIT ARREST WERD VERBETERD DOOR HET ARREST NR 209204 van 11/09/2018”

nr. 208 726 van 14 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. BREEMANS
Thomas-Watsonlaan 67
3930 HAMONT-ACHEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 maart 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 april 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BREEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, dient op 11 september 2017 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Nederlandse partner.

Eveneens op 11 september 2017 wordt door de verzoekende partij en haar partner een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd. Diezelfde dag deelt de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Arendonk mee aan de verzoekende partij en haar partner dat de melding van de verklaring van wettelijke samenwoning overeenkomstig artikel 1476quater van het Burgerlijk Wetboek wordt uitgesteld met twee maanden en dat het advies zal worden gevraagd aan het parket.

Er wordt een onderzoek geopend naar de wettelijke samenwoning.

Op 5 oktober 2017 deelt de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Arendonk mee aan de verzoekende partij en haar partner dat het parket overgaat tot een verlenging van de termijn om advies te verlenen met drie maanden overeenkomstig artikel 1476quater, eerste lid van het Burgerlijk Wetboek, zodat zij een beslissing zullen nemen voor 11 februari 2018.

Op 28 januari 2018 verstrekt het parket een negatief advies met betrekking tot de voorgenomen wettelijke samenwoning tussen de verzoekende partij en haar partner.

Op 1 februari 2018 deelt de ambtenaar van de burgerlijke stand mee aan de verzoekende partij en haar partner dat wordt geweigerd de wettelijke samenwoning te registreren, omdat deze enkel is gericht op het regulariseren van het verblijf en niet de bedoeling heeft een duurzame levensgemeenschap op te bouwen.

Op 8 maart 2018, met kennisgeving op 16 maart 2018, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.09.2017 werd ingediend door:

Naam: O. (...)

Voornaam: U. (...)

Nationaliteit: Nigeria

Geboortedatum: (...).1978

Geboorteplaats: Benin City

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2,2° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene bewees onvoldoende een duurzame relatie te hebben met de referentiepersoon.

Op 11.09.2017 legde betrokkene een verklaring wettelijke samenwoning af.

Op 28.01.2018 gaf de procureur des Konings te Antwerpen, afdeling Turnhout een negatief advies met betrekking tot de registratie van deze verklaring van wettelijke samenwoning in de registers.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de wettelijke samenwoning NIET GEREgistREERD werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40 van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd.

“De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de “*beginselen van behoorlijk bestuur (redelijkheidsnorm)*”, van het “*MB18 maart 2009*”, van artikel 11 van de Grondwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van “*de omzendbrief tegen schijnhuwelijk en schijnwettelijke samenwoning van 6 september 2013 en meer bepaald. Hoofdstuk II. artikel 53.*”

Het middel luidt als volgt:

“1. *Dat de beslissing de redelijkheidsnorm schendt. Hoe groot de beoordelings- en beleidsvrijheid ook moge zijn, de beslissing van administratieve overheden dienen de toets van de norm van de redelijkheid te doorstaan. Het is de enige juridische beperking van de vrije appreciatie van het bestuur dat over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Hoe de overheid de in het geding zijnde belangen afweegt, hoe de overheid het gewenste resultaat bereikt, steeds hangt het zwaard van de redelijkheid boven haar hoofd. De overheid moet in alle redelijkheid tot de belangenafweging zijn gekomen; de overheid moet in alle redelijkheid de door haar gekozen maatregel hebben kunnen kiezen; enz. Wanneer bij het toetsen wordt vastgesteld dat geen redelijk denkende overheidspersoon tot zo'n beslissing kon komen, wordt de beslissing vernietigd. (Het beginsel van behoorlijk bestuur, A. Van Mensel, Mys&Breesch Gent, 1997, 400-401).*

Dat het duidelijk de bedoeling is geweest van de wetgever om het huwelijk en de wettelijke samenwoning gelijk te trekken en er steeds meer wetten worden aangenomen die beiden dichter bij elkaar brengen. Dat de essentie duidelijk een minimale bescherming is voor deze nieuwe vorm van gezinsvorming die steeds meer aan populariteit wint.

Dat evenwel het voorleggen van een buitenlandse huwelijksakte en het voorleggen van de intentie van wettelijke samenwoning nog altijd anders worden behandeld. Dat na het voorleggen van een buitenlandse huwelijksakte wordt gevolgd door een onderzoek naar schijnhuwelijk, en dit bij de aanvraag van de wettelijke samenwoning tevens het geval is. Dat evenwel dit onderzoek bij voorleggen van een huwelijksakte tot een tijdelijk verblijf leidt en bij de aanvraag van wettelijke samenwoning niet.

Dat het onredelijk is om te voorzien in de mogelijkheid om in België een aanvraag te doen tot wettelijke samenwoning vanuit een illegaal verblijf, en de mogelijkheid om daaropvolgend een gezinshereniging aan te vragen, maar geen tijdelijk verblijfsdocument af te leveren. Dat dergelijke redenering de toepassing van de wet onmogelijk maakt niet het ene het andere opheft.

Dat het dan ook onredelijk is om nu een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten, zonder de uitkomst van het onderzoek af te wachten, of dat dit op zijn minst discriminatie uitmaakt, nu de Belgische grondwet in artikel 11 voorziet dat het genot van de rechten en vrijheden aan de Belgen toegekend zonder discriminatie verzekerd moet worden.

Dat het onderzoek naar schijnhuwelijk en schijnsamenwoning hetzelfde doel uitmaakt, en het onredelijk en discriminerend is om beiden anders te behandelen door de ene wel een tijdelijk verblijf te gunnen en de andere niet, des te meer gezien de wet in de mogelijkheid voorziet om de aanvraag in België en vanuit illegaal verblijf in te dienen.

2 *De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de*

akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de beslissingen met redenen moeten worden omkleed. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in recht en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (zie oa RvSt nr 167407, 2 februari 2007, Rvst nr 167411, 2 februari 2007).

Dat het opgeworpen middel moet worden onderzocht op de formele motiveringsplicht, minstens dient te worden beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (Rvst nr 101624, 7 december 2001).

Dat om een gemotiveerde beslissing te nemen op zijn minst de achterliggende feiten moeten worden weergegeven.

Dat de ambtenaar deze heeft geweigerd op basis van art. 1476quater BW met als argumenten;

- 1..Dat mevrouw illegaal in Nederland verbleef.
2. Dat er tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd.
3. Dat P.S. (...) geen belangen heeft in België.

Dat de wet in de mogelijkheid voorziet om vanuit illegaal verblijf deze aanvraag te doen zodat dit geen element kan zijn. Dat P.S. (...) zijn rechten heeft uitgeoefend als EU burger en de overheid dit niet kan miskennen zonder de EU wetgeving te schenden. Dat P.S. (...) bovendien geen verblijf kan krijgen op basis van de samenwoning zodat zijn motieven hier niet dienen te worden onderzocht.

Dat het enige middel dat dient te worden weerhouden uit de beslissing dan ook de mogelijke tegenstrijdigheden betreft. Dat motivering ter zake echter summier en gebrekkig is zodat aanleggers van oordeel zijn deze voor de rechtbank te kunnen weerleggen. Dat beroep werd aangetekend zodat de betrokkenen een status quo moet worden toegekend in afwachting van de rechterlijke uitspraak zodat geen tegenstrijdige beslissingen worden genomen die het rechterlijke gezag van gewijsde minskennen.

Dat dergelijke beslissingen geen voorbeeld uitmaken van wat van een goed opererende overheid mag worden verwacht. Dat het motiveringsbeginsel dan ook werd geschonden.

3. Dat er tevens een schending heeft plaatsgevonden van artikel 3 en 8 EVRM.

Dat het EHRM misschien wel in de mogelijkheid voorziet van een lidstaat om immigratie te controleren vanuit het oogpunt van het algemeen belang van de staat.

Dat evenwel tevens wordt verwacht van de staat om de belangen van het individu bij het uitoefenen van gezinsleven in overweging te nemen, en te beoordelen van uit een feitelijke situatie of een concreet geval.

Dat er rekening moet worden gehouden met zaken als:

- de aard en de hechtheid van de gezinsband (bijvoorbeeld wel of niet samenwonend, of de duur van het huwelijk);
- de vraag of de gezinsband is aangevangen op het moment dat de gezinsleden wisten dat de verblijfsstatus van de vreemdeling onzeker was;
- hoe lang de vreemdeling in België is;
- de banden van de gezinsleden met zowel België als het land van herkomst (familie- culturele of sociale banden);
- de vraag of er kinderen zijn en zo ja, van welke leeftijd; de gevolgen voor de vreemdeling en de leden van zijn gezin als geen gezinshereniging plaatsvindt: zijn er objectieve belemmeringen bij het uitoefenen van gezinsleven in het land van herkomst.

Dat geen van deze elementen terug te vinden zijn in de beslissing zodat er geen ernstige belangenafweging gemaakt kan worden.

Dat dit een schending van artikel 8 EVRM uitmaakt, en dit in samenloop met artikel 3 EVRM.

Mevrouw heeft geen relaties of inkomsten in haar land van herkomst. Gezien de rechtbank de volle rechtsmacht heeft is het onmenselijk, in afwachting van de uitspraak ten gronde, beide partijen uit elkaar te trekken en mevrouw in haar kwetsbare positie naar het land van herkomst te sturen, bovendien beide partijen te onderwerpen aan een onmenselijke druk op hun relatie en hun financiële middelen uit te putten. Dat haar het verblijf wordt geweigerd is dan ook, in afwachting van de beslissing ten gronde onmenselijk.

4. Dat er een schending is van de omzendbrief tegen schijnhuwelijk en schijnwettelijke samenwoning van 6 september 2013 en meer bepaald, Hoofdstuk II, artikel B3.

Dat die kennisgeving de beroepsmogelijkheden niet op duidelijk wijze vermeldde zodat deze niet rechtmatig was (omzendbrief over strijd tegen schijnhuwelijken en schijn wettelijke samenwoningen van 6 september 2013).

Dat de beslissing bovendien niet was genomen binnen vijf maanden zodat een verblijfvergunning had moeten afgeleverd worden.

De ambtenaar kan de melding van de wettelijke samenwoning in het Rijksregister maximum twee maanden uitstellen, te rekenen vanaf de datum van het ontvangstbewijs. Om bijkomend onderzoek te voeren en eventueel advies te vragen aan het parket. Hij moetje onmiddellijk op de hoogte brengen van zijn gemotiveerde beslissing tot uitstel. Hij doet dat best met een aangetekend schrijven of door rechtstreekse overhandiging tegen ontvangstbewijs (omzendbrief over strijd tegen schijnhuwelijken en schijnwettelijke samenwoningen van 6 september 2013).

Het parket kan die termijn nog eens verlengen met een periode van maximum 3 maanden. In dat geval brengt het parket de ambtenaar hiervan op de hoogte, die op zijn beurt jullie moet verwittigen. Hij doet dat best met een aangetekend schrijven of door rechtstreekse overhandiging tegen ontvangstbewijs (omzendbrief over strijd tegen schijnhuwelijken en schijnwettelijke samenwoningen van 6 september 2013).

In totaal kan hij de melding in het Rijksregister dus maximum vijf maanden uitstellen.

Als de ambtenaar geen enkele beslissing genomen heeft binnen de termijn van maximum twee maanden, eventueel verlengd met drie maanden, dan moet hij onmiddellijk melding maken van de verklaring in het Rijksregister.”

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“Voorafgaand : onontvankelijkheid van bepaalde onderdelen van de middelen

Wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.1

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.2

De verzoekende partij voert dan wel een schending aan van met Ministerieel besluit van 18 maart 2009, maar geeft daaromtrent geen enkele toelichting, zodat dit middelonderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden.

Weerlegging

Ten aanzien van het enige middel.

1 R.v.V. 7 september 2007, nr. 1588; R.v.V. 22 februari 2010, nr. 39 042

2 R.v.S. 17 december 2004, nr. 138 590; R.v.S. 4 mei 2004, nr. 130 972; R.v.S. 1 oktober 2004, nr. 135 618

1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Deze verplichting van uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toe gehouden is dient aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overheid gehouden is de motieven van haar motieven uiteen te zetten.

Het volstaat bijgevolg dat de redenering van de auteur op duidelijke en eenduidige wijze uit de beslissing volgt teneinde aan de bestemming van de beslissing toe te laten de verantwoording ervan te begrijpen en, in voorkomend geval, deze te kunnen betwisten in het kader van een beroep en, bij het bevoegde rechtscollege haar controle erover uit te oefenen.

Dit is wel degelijk de situatie in onderhavig geval zodat het middel wegens gebrek aan uitdrukkelijke motivering niet kan weerhouden worden.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip

3R.v.V. 10 april 2008, nr. 9.727: “De Raad herinnert eraan dat de verplichting tot uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toe gehouden is aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overhoud gehouden kan zijn de motieven van haar motieven uiteen te zetten. Het volstaat bijgevolg dat de beslissing op een duidelijke en eenduidige wijze voorkomt uit de redenering van haar auteur om aan de bestemming van de beslissing toe te laten deze te begrijpen, in voorkomend geval, deze te kunnen betwisten in het kader

van een beroep en, aan het bevoegde rechtscollege hierover controle uit te oefenen.” R.v.V. 22 september 2008, nr. 16.177

“afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. Dit is in casu het geval. In de beslissing wordt immers uitdrukkelijk aangegeven dat de beslissing is gegrond op artikel 40bis §2, 2° Vreemdelingenwet (stuk 1).

De determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. Er wordt met verwijzing naar de voorwaarden van artikel 40bis §2, 2° Vreemdelingenwet gemotiveerd dat verzoekende partij onvoldoende heeft bewezen een duurzame relatie te onderhouden. Verder vestigt de gemachtigde nog de aandacht op het feit dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn.

De in het verzoekschrift geuite kritiek toont overigens aan dat zij de motieven kennen, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2. Verwerende partij stelt vast dat verzoekende partij geen belang heeft bij de opgeworpen schending van artikel 11 van de Grondwet waar zij de verschillende behandeling tussen een schijnhuwelijk en schijn- wettige samenwoning hekelt omdat het onredelijk is tijdens het onderzoek van de aanvraag van wettelijke

samenwoning een bevel het grondgebied te verlaten af te leveren zonder de uitkomst van het onderzoek af te wachten.

Opnieuw herinnert verwerende partij dat er ten aanzien van verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten (stuk 1). Waar zij argumenteert een bevel het grondgebied te verlaten werd afgeleverd zonder de uitkomst van het onderzoek af te wachten is dit onjuist.

Mitsdien heeft verzoekende partij geen belang bij dit middelonderdeel en dient dit als niet-ontvankelijk, minstens ongegrond te worden beschouwd.

3. Wat betreft de schending van artikel 8 EVRM stelt verwerende partij zich opnieuw de vraag naar het belang van het ingeroepen middel mits de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel het grondgebied te verlaten.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, dient Uw Raad in de eerste plaats na te gaan of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

Ondergeschikt, bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat

in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is.⁸ Verder wijst verwerende partij er op dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

Het dient te worden aangegeven dat slechts een wettigheidscontrole uitgevoerd dient te worden op de bestreden beslissing.

Bijgevolg dient er te worden nagegaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat Uw Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Uw Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.

In het op heden voorliggende annulatieberoep werpt de verzoekende partij op dat zij zich op een gezinsleven baseert en stelt dat ze een feitelijk en hecht gezin vormt met haar Nederlandse partner.

Uit het administratief dossier en de stukken welke ter beschikking waren van verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing blijkt dat er echter de nodige vragen gesteld kunnen worden bij het bestaan van een dergelijke beweerde duurzame relatie nu duidelijk blijkt dat verzoekende partij geen bewijzen kan aanvoeren waaruit het bestaan van een dergelijke duurzame en stabiele relatie daadwerkelijk zou blijken. Uit het geheel van de omstandigheden blijkt immers dat de intentie van verzoekende partij kennelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende.

Vermits het privé -en gezinsleven niet aangetoond wordt, kan er ook geen sprake zijn van een schending van het artikel 8 van het EVRM.

Verwerende partij is echter verbaasd te vernemen uit het verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending van artikel 8 EVRM uitmaakt omdat zij geen relaties of inkomsten in haar land van herkomst heeft.

Deze elementen kunnen op zich geenszins tot een schending van artikel 8 EVRM leiden.

Verzoekende partij gaat hier voorbij aan het gegeven dat zij drie kinderen heeft in haar land van herkomst, en haar gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM zich aldaar afspeelt. Wat de inkomsten betreft verklaart verzoekende partij nochtans dat ze studies heeft gevolgd voor kapster, zij zou met deze bekwaamheden aan de slag kunnen op de arbeidsmarkt.

Ondergeschikt en dit ten aanzien van een eerste toelating op het grondgebied van het Rijk, en niet bij het einde van het verblijf, heeft het EHRM gemeend dat er geen sprake kan zijn van een inmenging en dat er bijgevolg geen onderzoek nodig is op basis van de tweede paragraaf van het artikel 8 in die zin dat er geen nood is om na te gaan of verwerende partij een gewettigd doel nagestreefd werd en of deze maatregel evenredig was ten aanzien van dit doel¹⁰.

In dit geval acht het EHRM dat het desalniettemin gepast voorkomt om te onderzoeken of de overheid gehouden is tot een positieve verplichting tot het behoud of de ontwikkeling van het privé en/of gezinsleven.

Aangaande deze toetsing met betrekking tot het bestaan of ontbreken van deze positieve verplichting, heeft het Europees Hof geoordeeld dat : : « (...) l'Etat doit ménager un juste équilibre entre les intérêts concurrents de l'individu et de la communauté dans son ensemble. Dans un cas comme dans l'autre, toutefois, l'Etat jouit d'une certaine marge d'appréciation. De surcroît, l'article 8 n'emporte pas une obligation générale pour un Etat de respecter le choix par des immigrants de leur pays de résidence et d'autoriser le regroupement familial sur le territoire de ce pays.(...). Les facteurs à prendre en considération dans ce contexte sont la mesure dans laquelle il y a effectivement entrave à la vie familiale, l'étendue des liens que les personnes concernées ont avec l'Etat contractant en cause, la question de savoir s'il existe ou non des obstacles insurmontables à ce que la famille vive dans le pays d'origine d'une ou plusieurs des personnes concernées et celle de savoir s'il existe des éléments touchant au contrôle de l'immigration (par exemple, des précédents d'infractions aux lois sur l'immigration) ou des considérations d'ordre public pesant en faveur d'une exclusion (Solomon c. Pays-Bas (déc.), no 44328/98, 5 septembre 2000). Un autre point important est celui de savoir si la vie familiale en cause s'est développée à une époque où les personnes concernées savaient que la situation au regard des règles d'immigration de l'une d'elles était telle qu'il était clair immédiatement que le maintien de cette vie familiale au sein de l'Etat hôte revêtirait d'emblée un caractère précaire. La Cour a précédemment jugé que lorsque tel est le cas ce n'est que dans des circonstances particulièrement exceptionnelles que le renvoi du membre de la famille n'ayant pas la nationalité de l'Etat hôte constitue une violation de l'article 8. ».

Ofwel : « (...) de Staat moet een juist evenwicht vinden tussen de concurrerende belangen van het individu en de gemeenschap als geheel. In beide gevallen geniet de staat echter een zekere beoordelingsmarge. Bovendien legt artikel 8 geen algemene verplichting op aan een staat om de keuze van immigranten voor hun land van verblijf te respecteren en om gezinshereniging toe te staan op het grondgebied van dat land. (...) De factoren waarmee in dit verband rekening moet worden gehouden, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk is verstoord, de mate waarin de betrokken personen banden met de betrokken verdragsluitende staat hebben, of er sprake is van onoverkomelijke hindernissen voor het gezin dat in het land van herkomst van een of meer van de betrokken personen woont en of er elementen zijn van controle van de immigratie (bijvoorbeeld precedenten voor schendingen van immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die voor uitsluiting doorwegen (Solomon tegen Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is of het gezinsleven in kwestie ontwikkeld werd in een periode waarin de betrokken personen wisten dat de situatie met betrekking tot de immigratieregels van een van hen zodanig was dat het duidelijk was dat het behoud van dit gezinsleven in het gastland van meet af aan precair zou zijn. Het Hof heeft eerder geoordeeld dat, wanneer dit het geval is, alleen in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de verwijdering van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 vormt.

Immers het dient vastgesteld te worden dat verzoekende partij zich illegaal heeft gevestigd op het Belgisch grondgebied. Zij kon dan ook niet onwetend zijn over het feit dat het verderzetten van haar privé en gezinsleven een precair karakter bezat.

Bovendien merkt verzoekende partij geen enkele onoverkomelijke hindernis op om het voorgehouden privé –of gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst.

Meer nog, zoals aangegeven in de bestreden beslissing, voldoet verzoekende partij niet aan de wettelijke voorwaarden om te kunnen genieten van gezinshereniging.

Omwille van deze verschillende redenen dient er bijgevolg te worden vastgesteld dat de overheid geen enkele positieve verplichting had ten aanzien van verzoekende partij om te verblijven in het Rijk.

Ten laatste, het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel

recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven.

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te controleren.

Artikel 8 EVRM werd niet geschonden.

4. Waar de verzoekende partij een schending van artikel 3 EVRM voorhoudt wijst verwerende partij op het volgende. Om een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken, dient de verzoekende partij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin. De verzoekende partij beperkt zich echter tot de vermelding dat in afwachting van de uitspraak ten gronde, het onmenselijk zou zijn verzoekende partij en haar partner uit elkaar te trekken en verzoekende partij in haar kwetsbare positie naar het land van herkomst te sturen, te onderwerpen aan een onmenselijke druk op hun relatie en hun financiële middelen uit te putten.

In de eerste plaats is artikel 3 EVRM niet eens van toepassing bij gebreke aan een bevel het grondgebied te verlaten. Volledigheidshalve wijst verwerende partij erop dat er niets voorligt waaruit de kwetsbaarheid van verzoekende partij zou moeten volgen en dat een onmenselijke druk op hun relatie nauwelijks kan worden beschouwd als een mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM die een zekere ernst vereist.

Er kan geen schending van artikel 3 EVRM weerhouden worden.

5. Verzoeker verwijt verwerende partij kennelijk onredelijk gehandeld te hebben in het nemen van de bestreden beslissing. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is.¹⁸

Uw Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen.

De aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel kan bezwaarlijk weerhouden gelet op hetgeen voorafgaat en voornamelijk het gemotiveerd advies van de Procureur des Konings waaruit duidelijk volgt dat de intentie van verzoekende partij kennelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende (stuk 3).

Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld. Er is geenszins sprake van een automatisme, en verzoekende partij toont overigens niet aan om welke reden de termijn kennelijk onredelijk zou zijn.

“De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Ook hier moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om uit het summier betoog van de verzoeker de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Door louter algemeen te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele

situatie, slaagt verzoeker er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.”

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.

6. Tenslotte inzake artikel B3, hoofdstuk II van de omzendbrief tegen schijnhuwelijk en schijnwettelijke samenwoning van 6 september 2013, dit middelonderdeel is niet van toepassing, deze omzendbrief beoogt geen beslissingen van verwerende partij in het kader van verblijf. De omzendbrief viseert echter de beslissingen van de Ambtenaar van burgerlijke stand. Welnu, de bestreden beslissing is een beslissing houdende weigering van verblijf zonder bevel het grondgebied te verlaten en onderhavig beroep heeft niet de beslissing van de Ambtenaar van burgerlijke stand tot voorwerp.

In elk geval herinnert verwerende partij aan artikel 42 §1, lid 1 Vreemdelingenwet die voorziet binnen welke termijn de beslissing betrekking hebbend op de aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie dient te worden genomen. Deze termijn bedraagt zes maanden en werd in onderhavig geval perfect nageleefd, nu de verblijfsaanvraag werd ingediend op 11.09.2017 en de bestreden beslissing werd genomen op 08.03.2018.”

2.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 40bis, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van de Nederlandse partner op grond van genoemde bepaling wordt geweigerd. De verwerende partij verduidelijkt dat de wettelijke samenwoning immers niet werd geregistreerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand en concludeert dat de verzoekende partij het bestaan van een duurzame relatie met de referentiepersoon onvoldoende heeft bewezen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Het betoog van de verzoekende partij heeft betrekking op de schending van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij meent dat het onredelijk is te voorzien in een tijdelijk verblijf wanneer een onderzoek wordt gevoerd naar het bestaan van een schijnhuwelijk, terwijl dit niet zo zou zijn bij een onderzoek naar het bestaan van een schijnsamenwoning. De Raad ziet echter niet in welk belang de verzoekende partij heeft bij deze kritiek nu het onderzoek naar de relatie met haar partner met wie zij wenst wettelijk samen te wonen reeds voor het nemen van de bestreden beslissing was afgelopen. De

schending van artikel 11 van de Grondwet wordt niet op dienstige wijze aangevoerd. In zoverre de verzoekende partij kritiek uit op de wet, dient de Raad op te merken dat wetskritiek buiten de beoordelingsbevoegdheid van de Raad valt en dus niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verder dient de Raad op te merken dat de onderdelen van het betoog gebaseerd op de stelling dat de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgereikt, niet dienstig zijn. De bestreden beslissing betreft een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

In zoverre de verzoekende partij kritiek geeft op het negatief advies van het parket van 28 januari 2018 met betrekking tot de voorgenomen wettelijke samenwoning tussen de verzoekende partij en haar partner of op de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 1 februari 2018 tot weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning te registreren, dient de Raad te herhalen dat de bestreden beslissing de weigering tot verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 8 maart 2018 betreft. De kritiek die geen betrekking heeft op de bestreden beslissing zelf kan niet tot de nietigverklaring ervan aanleiding geven. De Raad is verder niet bevoegd zelf een oordeel te vellen over de voorgenomen wettelijke samenwoning. Voorts kan worden opgemerkt dat indien de verzoekende partij niet akkoord gaat met de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, een beroepsmogelijkheid openstaat bij de rechtbank van eerste aanleg. De beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 1 februari 2018 vermeldt uitdrukkelijk deze beroepsmogelijkheid, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt aan te voeren. In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat van deze beroepsmogelijkheid gebruik werd gemaakt, kan de Raad slechts vaststellen dat dit niet blijkt uit het administratief dossier. Zij kan niet gevolgd worden waar zij stelt dat de uitkomst van een beroepsprocedure waarvan de verwerende partij niet in kennis is gesteld diende te worden afgewacht alvorens over te gaan tot het weigeren van het verblijf van meer dan drie maanden. Zelfs al zou een beroep zijn ingediend tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, dan nog zou dit niet betekenen dat de verwerende partij er geen rekening mocht mee houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Immers dient er op te worden gewezen dat de omstandigheid dat een ongunstige beslissing het voorwerp uitmaakt van een beroep bij de burgerlijke rechter op zich niet impliceert dat deze beslissing onwettig is. In tegendeel, een bestuurlijke beslissing is bekleed met een vermoeden van wettigheid (cf. RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901). De Raad herhaalt dat waar verzoekende partij nog de redenen geeft waarom zij het oneens is met de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, deze kritiek gericht is tegen een beslissing die niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep en in wezen kritiek is die aan de beoordeling van de Familierechtbank dient te worden onderworpen. De Raad benadrukt dat – indien het beweerde beroep bij de burgerlijke rechter een positief resultaat kent voor de verzoekende partij – het haar steeds vrijstaat een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen.

Rekening houdend met het voorgaande, toont de verzoekende partij evenmin aan waarom zij meent dat er sprake is van *“de omzendbrief tegen schijnhuwelijk en schijnwettelijke samenwoning van 6 september 2013 en meer bepaald, Hoofdstuk II, artikel B3.”*, zo deze al een verordenend karakter kan worden toegeschreven en daargelaten welke bepaling zij bedoelt, nu de Raad in genoemde omzendbrief geen artikel B3 kan ontwaren.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij geen belang heeft bij haar middel in zover zij de schending aanvoert van de artikelen 3 en 8 van het EVRM nu de bestreden beslissing geenszins een bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Het betoog van de verzoekende partij gaat verkeerdelijk uit van het feit dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij dient terug te keren naar haar land van herkomst. Dit is geenszins het geval. Met de bestreden beslissing weigert de verwerende partij slechts aan de verzoekende partij een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar Nederlandse partner toe te kennen. De verzoekende partij en haar partner worden allerminst *“uit elkaar gerukt”* – zelfs als de verzoekende partij het land zou verlaten toont zij niet aan dat haar partner haar niet zou kunnen vergezellen – en de verzoekende partij wordt geenszins *“in haar kwetsbare positie naar het land van herkomst (teruggestuurd)”*. Voorts ziet de Raad niet in wat de verzoekende partij bedoelt met *“Dat haar het verblijf wordt geweigerd is dan ook, in afwachting van de beslissing ten gronde onmenselijk”*. Er blijkt niet dat nog een beslissing ten gronde zou dienen te worden genomen of waaromtrent. In de mate dat de verzoekende partij bedoelt dat zij een beroep heeft ingediend tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en dat de uitkomst ervan dient te worden afgewacht, volstaat het te verwijzen naar voorgaande bespreking hieromtrent. De verzoekende partij maakt verder evenmin

aannemelijk waaruit zij afleidt dat in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM dient te gebeuren. Ten overvloede kan worden opgemerkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening hield met het gezinsleven, maar dat zij oordeelde dat niet op afdoende wijze is aangetoond dat er sprake is van een duurzame en stabiele relatie in de zin van artikel 40bis, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet omdat de wettelijke samenwoning niet werd geregistreerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand – hetgeen de verzoekende partij niet ontkent.

Tenslotte betoogt de verzoekende partij dat “*de beslissing*”, waarvan gelet op het betoog kan worden aangenomen dat zij de beslissing bedoelt van de ambtenaar van de burgerlijke stand omtrent de al dan niet registratie van de wettelijk samenwoning, niet werd genomen binnen de vijf maanden na de verklaring van wettelijke samenwoning bij de gemeente. De Raad wijst erop dat op 11 september 2017 door de verzoekende partij en haar partner een verklaring van wettelijke samenwoning wordt afgelegd. Diezelfde dag deelt de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Arendonk mee aan de verzoekende partij en haar partner dat de melding van de verklaring van wettelijke samenwoning overeenkomstig artikel 1476quater van het Burgerlijk Wetboek wordt uitgesteld met twee maanden en dat het advies zal worden gevraagd aan het parket. Er wordt een onderzoek geopend naar de wettelijke samenwoning. Op 5 oktober 2017 deelt de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Arendonk mee aan de verzoekende partij en haar partner dat het parket overgaat tot een verlenging van de termijn om advies te verlenen met drie maanden overeenkomstig artikel 1476quater, eerste lid van het Burgerlijk Wetboek, zodat zij een beslissing zullen nemen voor 11 februari 2018. Op 28 januari 2018 verstrekt het parket een negatief advies met betrekking tot de voorgenomen wettelijke samenwoning tussen de verzoekende partij en haar partner. Tenslotte deelt de ambtenaar van de burgerlijke stand op 1 februari 2018 mee aan de verzoekende partij en haar partner dat wordt geweigerd de wettelijke samenwoning te registreren, omdat deze enkel is gericht op het regulariseren van het verblijf en niet de bedoeling heeft een duurzame levensgemeenschap op te bouwen. Dit is binnen de vijf maand na de verklaring van wettelijke samenwoning, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden. Haar betoog mist feitelijke grondslag. Los daarvan dient de Raad opnieuw op te merken dat de kritiek van de verzoekende partij volledig gericht is tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, welke niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep, zodat de eventuele gegrondheid van de kritiek hoegenaamd niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat in zoverre de verzoekende partij bedoelt dat de in casu bestreden beslissing niet tijdig werd genomen, zij evenmin kan worden gevolgd. Overeenkomstig artikel 42 van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt de beslissing inzake een aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van een burger van de Unie genomen binnen de zes maanden. In voorliggende zaak werd de aanvraag ingediend op 11 september 2017 en werd de beslissing binnen de zes maanden, namelijk op 8 maart 2018 genomen.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Dit is niet het geval.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

De verzoekende partij roept ten slotte de schending in van "MB 18 maart 2009". De Raad stelt echter vast dat zij op geen enkele wijze toelicht waarom Zij van oordeel is dat een bepaald ministerieel besluit van 18 maart 2009 wordt geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69, § 1,4°, van de vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin de geschonden bepalingen niet worden toegelicht is onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU